James Patrick

KELLY

O ȘANSĂ DIN 10^{16}

Traducere: Lorena Lupu

„Călătoria în timp nu este posibilă şi nu va fi niciodată; cea mai bună dovadă pe care o avem în acest sens este faptul că nu am fost invadați până acum de hoarde de turişti din viitor.”

Stephen Hawking,
Viitorul universului

Îmi amintesc acum cât de singuratic eram când l-am întâlnit pe Cross. Nu am spus niciodată nimănui nimic despre asta pentru că, pe vremea aceea, acest lucru nu mă făcea chiar atât de nefericit. În plus, nu eram decât un copil. Credeam că vina nu era decât a mea.

Mi se părea că aveam prieteni. În 1962 făceam parte din echipa de înot şi fusesem ales Asistent al Conducătorului de Patrulă în Patrula Lupilor, în Regimentul Şapte al Cercetaşilor. Iar când se alegeau participanții la jocul de kickball, în pauză, eram întotdeauna a patra sau a cincea opțiune. Nu eram cel mai bun la învățătură în clasa a şasea de la John Jay Elementary School — Betty Garolli mă întrecea. Dar eram inteligent, iar ceilalți copii mă făceau să mă simt prost din cauza asta. Şi atunci am încetat să mai ridic mâna dacă ştiam răspunsul şi am început să îmi supraveghez vocabularul. Îmi amintesc că am spus o dată „în ciuda faptului că...” în clasă şi după aceea m-au tachinat mai multe

săptămâni în şir. Grupuri de fete se apropiau de mine pe terenul de joc.

— Ah, Ray! strigau ele.

Iar când mă întorceam, începeau să țipe:

— În ciudă, în ciudă!

Şi o rupeau la fugă, înecându-se de râs.

Nici măcar nu îmi doream să fiu popular sau aşa ceva. Tot ce îmi doream cu adevărat era un prieten, un singur prieten, un prieten căruia să nu trebuiască să îi ascund nimic. Apoi a apărut Cross şi această perioadă a luat sfârşit.

Una dintre probleme era că locuiam departe de miezul evenimentelor. Pe atunci, Westchester County nu se transformase încă într-un cartier al oraşului. Casa noastră era ascunsă adânc în pădure, în modestul Willoughby, New York, acolo unde se termina Cobb's Hill Road. În timpul iernii, puteam zări Long Island Sound, un ac de argint la linia orizontului, care indica spre oraş. Dar şcoala se afla la o distanță de o jumătate de oră cu autobuzul, iar cel mai apropiat copil locuia la Ward's Hollow, la cinci kilometri de noi, şi era doar un prostănac din clasa a patra.

Aşadar, nu aveam niciun prieten adevărat. În schimb, aveam science-fiction-ul. Mama obişnuia să se plângă că eram obsedat. Mă uitam la *Superman* în reluare de mai multe ori în fiecare zi, după şcoală. În serile de vineri tata mă lăsa să stau până târziu, să văd *Zona crepusculară,* dar în acea toamnă CBS anulase temporar difuzarea serialului. A revenit în ianuarie, după ce s-a întâmplat totul, dar nu a mai fost niciodată acelaşi lucru. Sâmbetele vizionam

vechi filme SF la sala Adventure. Preferatele mele erau *Planeta interzisă* şi *Ziua în care pământul s-a oprit.* Cred că îmi plăceau din cauza roboţilor. Am hotărât că atunci când voi creşte mare şi voi ajunge în viitor îmi voi cumpăra unul, ca să nu mai fiu niciodată singur.

În dimineţile de luni îmi primeam alocaţia săptămânală — o monedă de 25 de cenţi. De obicei coboram din autobuz în aceeaşi după-amiază în Ward's Hollow, să mă pot duce la Village Variety. Douăzeci şi cinci de cenţi îmi erau suficienţi pentru două cărţi de benzi desenate şi un pachet de lemn dulce, de culoare roşie. Cel mai mult îmi plăceau *Lanterna Verde* de la DC, *Cei patru fantastici* şi *Incredibilul Hulk* de la Marvel, dar eram dispus să cumpăr aproape orice supererou. Citeam toate cărţile SF din bibliotecă de două ori, deşi mama mă pisălogea neîncetat să încerc şi alte lucruri.

Dar ceea ce îmi plăcea cel mai mult şi mai mult era revista *Galaxy.* Tata avea un abonament la ea, şi după ce termina de citit noile numere, mi le strecura şi mie. Mama nu era de acord cu asta. Obişnuiam să le citesc sus în pod sau afară, în şopronul pe care îl înjghebasem în pădure. După aceea le depozitam sub patul meu de campanie din adăpostul de bombe. Ştiam că, după războiul nuclear, nu va mai exista nici televiziune, nici radio, nimic de genul acesta, şi voi avea nevoie de ceva să-mi ocupe timpul în clipele în care nu mă războiam cu mutanţii.

În 1962 eram prea mic pentru a putea înţelege că mama era alcoolică. Eram în stare să remarc faptul că în timpul serilor devenea spirituală şi apoi

începea să se împleticească; dar dimineața era întotdeauna trează, să-mi facă un mic-dejun cald înainte de şcoală. Şi mă aştepta cu biscuiți graham şi cu unt de arahide când veneam acasă de la şcoală — ba uneori chiar cu pâine prăjită cu scorțişoară. Tata spunea că nu ar trebui să o rog pe mama să mă plimbe cu maşina după ora cinci după-amiaza, pentru că era obosită din cauza muncilor din gospodărie pe care le făcea pentru noi. El vindea ferestre Anderson şi era mai mult plecat, de aceea eram cam singur în cea mai mare parte a timpului. Dar îşi făcuse un obicei din a fi acasă în prima zi de marți a fiecărei luni, ca să mă ducă la întâlnirea Cercetaşilor, la 19.30.

Acum, amintindu-mi de toate astea, nu pot spune cu adevărat că am avut o copilărie nefericită — până când l-am întâlnit pe Cross.

Îmi amintesc că era o după-amiază caldă de sâmbătă, în luna octombrie. Frunzele care acopereau pământul erau încă fragede, iar mireasma lor condimenta aerul. Eram în şopronul pe care îl construisem în acea primăvară, în primul rând pentru a exersa legăturile drepte şi încrucişate de care aveam nevoie pentru Cercetaşi. Citeam *Galaxy*. Îmi amintesc chiar şi povestea: „Balada pierdutei C'Mell" de Cordwainer Smith. Cu siguranță că veveriţele chițăiau de o bună bucată de vreme, dar eu fusesem prea captivat de problemele Lordului Jestocost, să remarc acest lucru. Apoi, am auzit un *scârțâit* uşor, la mai puțin de trei metri depărtare. Am încremenit, cu urechile ciulite. *Scârț, scârț...*

Apoi liniște. Ar fi putut fi un câine. Şi totuşi, câinii nu au obiceiul de a se strecura prin pădure. Speram să fie o căprioară — nu văzusem niciodată căprioare în Willoughby până atunci, deşi auzisem vânători trăgând focuri. Am traversat rapid, pe furiș, podeaua de pământ afânat, şi am aruncat o privire printre puieții uscați.

La început nu am văzut nimic, şi acesta era un lucru ciudat. Pădurea nu era atât de deasă, iar frunzele căzuseră de mult din arbuştii pitici. M-am întrebat dacă nu cumva îmi imaginasem acele sunete; nu ar fi fost pentru prima oară. Apoi, am auzit o creangă plesnind, poate la o distanță de vreo treizeci de centimetri. Peretele s-a clătinat de parcă ceva s-ar fi frecat de el, dar nu era nimic acolo. *Nimic.* Atunci ar fi trebuit să țip, dar gâtul mi se înfundase. Am auzit chestia aia strecurându-se până în fața şopronului. Mă uitam cu groază cum o greutate invizibilă făcea o ghindă să se scufunde în pământul moale şi, în acel moment, m-am împleticit îndărăt, până în colțul cel mai îndepărtat. Şi abia în clipa aceea am observat că, dacă nu mă uitam fix în direcția aceea, aerul din locul unde ar fi trebuit să fie chestia invizibilă tremura ca un miraj. Legăturile care țineau construcția au scârțâit, de parcă s-ar fi aplecat să vadă ce anume capturaseră şi s-ar fi pregătit să mă târască până afară, în lumina soarelui, în timp ce eu țipam, şi să...

— O, futu-i, a spus făptura cu o voce ascuțită, cuprinsă de panică, şi a pornit spre pădure, zvârcolindu-se.

Din acel moment atitudinea mea s-a schimbat — şi presupun că şi istoria s-a schimbat definitiv. Făcusem ceva care alungase chestia aceea, eu, un sfrijit de doisprezece ani!

Dar mult mai important era ceea ce spusese. Evident, eram conştient şi până atunci de existența cuvântului „fute", dar nu avusesem niciodată curajul de a-l folosi, şi nici nu îmi aminteam să-l fi auzit vreodată rostit de un adult. Un tăntălău cum era puştiul Murphy îl mai mormăia din când în când în barbă, dar cine se uita în gura lui? M-am gândit întotdeauna la acest cuvânt ca la bomba nucleară a vocabularului; folosit aşa cum trebuie, acest cuvânt putea face creierii să se ofilească şi timpanele să explodeze. Dar când chestia aia invizibilă a spus „futu-i" şi apoi *a rupt-o la fugă,* acest lucru a trădat o vulnerabilitate care m-a făcut să devin nechibzuit, şi mai prost decât ar fi fost cazul.

— Hei, opreşte-te, am zis şi am pornit în urmărire.

Nu mi-a fost deloc greu să urmăresc chestia aia. Nu avea dexteritatea lui Davy Crockett [1], era gălăgioasă, neîndemânatică şi lentă. În timp ce ea înainta împleticit, am izbutit să îi desluşesc un contur luminos. M-am apropiat până la vreo şase metri şi ceva, apoi am ales să rămân puțin în urmă, altfel aş fi ajuns-o. Habar nu aveam ce să fac de acum încolo. Am bâjbâit înainte, cu mişcări din ce în ce mai lente, până când m-am oprit pur şi simplu.

---

[1] David Crockett (1786-1836) — Renumit soldat, revoluționar şi politician american, (n. tr.)

— Ss... stai, am strigat eu. Ceee... ce vrei?

Mi-am pus mâinile în şolduri şi m-am aplecat înainte, de parcă aş fi încercat să îmi trag sufletul, deşi nu simțeam cu adevărat nevoia.

Chestia s-a oprit la rândul ei, dar nu mi-a răspuns. În schimb, a început să inspire aerul cu şuierături întretăiate, astmatice. Era mai greu de sesizat acum, când stătea pe loc, dar bănuiesc că se întorsese spre mine.

— Te simți bine? am întrebat eu.

— Eşti un copil.

Vorbea cu un accent ciudat, ca un ciripit. „Copil" devenise „coo-piiil."

— Sunt în clasa a şasea.

M-am îndreptat şi am întins brațele în față, să îi arăt că nu reprezentam un pericol.

— Cum te cheamă?

Nu mi-a răspuns. Am făcut un pas spre ea şi am aşteptat. Nu a spus nici acum nimic, dar cel puțin nu a încercat să fugă.

— Eu sunt Ray Beaumont, am continuat eu în cele din urmă. Locuiesc acolo, am arătat cu degetul. Cum se face că nu te pot vedea?

— Ce dată e?

Rostise ceva de genul „daaah-teeh".

Pentru o clipă, am crezut că îmi cere date. Ce date? Am rămas perplex, gândindu-mă la un răspuns. Nu voiam să creadă că eram doar un copil mic şi prost.

— Nu ştiu, am răspuns eu precaut. Douăzeci octombrie?

Chestia a stat să proceseze informația, apoi mi-a pus o întrebare care mi-a tăiat respirația.

— Şi ce an e?

— O, Dumnezeule, am răspuns.

În clipa acea nu m-aş fi mirat dacă Rod Serling[2] în persoană ar fi sărit brusc de după un copac şi ar fi început să țină un discurs unui public de televiziune nevăzut. Printre aceştia m-aş fi putut afla şi eu, numai că această poveste mi se întâmpla în realitate.

— Ai idee ce ai... ce înseamnă atunci când...

— Ce, ce? vocea i-a devenit mai ascuțită, alarmată.

— Eşti invizibil şi nu ştii în ce *an* suntem? Toată lumea ştie în ce an suntem! Tu eşti... tu nu eşti de aici.

— Ba da, ba da, sunt. 1962, bineînțeles. Suntem în anul 1962. Iar eu nu sunt invizibil.

Introdusese vreo opt silabe în cuvântul „invizibil".

Am auzit un sunet asemănător cu fâşâitul hârtiei.

— Nu e altceva decât un cam.

Sau, cel puțin, asta mi s-a părut că a spus.

— Cam?

— Nu, camu.

Aerul din fața mea s-a încrețit şi s-a dat la o parte din fața unui chip măsliniu.

— Nu ai auzit niciodată de camuflaj?

— Da, sigur că da, camu.

---

[2] Rod Serling (1924–1975) — Creatorul serialului de televiziune *Zona crepusculară*. (n. tr.)

Presupun că ființa încercase să mă liniștească arătându-se, dar nu a reuşit decât să obțină efectul contrar. Da, avea doi ochi, un nas şi o gură. A început să-şi scoată camuflajul pentru a dezvălui un costum de afaceri din trei piese gri, călcat impecabil, o cămaşă albă şi o cravată în dungi albastre şi roşii. În timpul nopții, pe o stradă aglomerată din Manhattan, poate că aş fi trecut indiferent pe lângă el — tata mă învățase să nu mă holbez la scrântiții de prin oraş. Dar în lumina după-amiezei puteam observa toate amănuntele nepotrivite din deghizarea lui. De exemplu, părul. Nu era o tunsoare militară, mai degrabă un fel de mirişte, ca țepii de pe bărbia domnului Rudowski, atunci când se decidea să-şi lase barbă. Făptura asta era mult prea slabă, avea pielea strălucitoare, degetele prea lungi, iar chipul lui... arăta întocmai ca o păpuşă Barbie.

— Sunteți băiat sau fată? am întrebat eu.

A sărit ca ars.

— E ceva în neregulă?

Am înclinat capul într-o parte.

— Cred că e din cauza ochilor dumneavoastră. Sunt prea mari, sau nu ştiu. Purtați machiaj?

— Sunt mascul din punct de vedere biologic, s-a zbârlit ea... el în timp ce ieşea de tot din costumul de camuflaj. Ochii nu au sex.

— Dacă spuneți dumneavoastră...

Îmi dădeam seama că va avea nevoie de ajutor pentru a se descurca, chiar dacă nu părea să fie conştient de asta. Speram că îşi va dezvălui identitatea, că mă va pune pe scurt în temă despre misiunea lui. Ba chiar îmi trecuse prin cap o

modalitate de a-l contacta pe Preşedintele Kennedy sau pe cel cu care trebuia el să se întâlnească. Domnul Newell, comandantul echipei de Cercetaşi, fusese colonel în armată — şi cu siguranţă că se cunoştea cu vreun general care ar fi putut să sune la Casa Albă.

— Cum vă cheamă? am întrebat eu.

El îşi împături haina peste braţ.

— Cross.

Am aşteptat restul numelui, în timp ce el îndoia haina în două.

— Cross şi atât? am insistat eu.

— Numele care mi s-a dat este Chitmansing.

L-a ciripit de parcă ar fi chemat păsărelele.

— E în regulă, am răspuns eu. Hai să rămânem la „domnul Cross".

— Cum doriţi, domnule Beaumont.

Şi-a împăturit haina din nou, şi din nou, şi *din nou*.

— Hei!

Continuă să o împăturească.

— Cum faceţi chestia aia? Pot să văd şi eu?

Mi-a întins-o. Costumul camu era şi mai neverosimil acum decât fusese pe când era invizibil. Îl redusese până la dimensiunile unei cartele pătrate de cincisprezece centimetri, subţire şi flexibilă ca o damă de pică. Am împăturit-o şi eu în două — cele două margini părură să se lipească unele de altele; ar fi încăput perfect în portofelul meu.

M-am întrebat dacă Cross îşi dădea seama cât de aproape eram de a o rupe la fugă cu invenţia lui genială. Nu m-ar fi prins niciodată. Aproape că

vedeam frânturi din cariera mea strălucitoare de supererou invizibil. *Poveşti năucitoare* prezintă: Originea lui Camu Kid! Am întors cartela pe o parte şi pe cealaltă, încercând să-mi dau seama cum s-o despăturesc. Nu exista nicio cusătură, niciun declic. Cum aş fi putut-o folosi dacă nu ştiam cum să o deschid?

— Foarte tare, am spus.

Ezitând, i-am înapoiat cartela.

În plus, adevărații supereroi nu dispuneau de puteri furate.

L-am privit pe Cross cum îşi strecura cartela în buzunarul de la vestă. Nu îmi era frică de el. Lucrul de care îmi era frică era faptul că ar fi putut ieşi din viața mea dintr-o clipă în alta. Trebuia să găsesc o modalitate de a-i spune că eram de partea lui, oricare ar fi fost aceasta.

— Aşadar, locuiți prin apropiere, domnule Cross?

— Sunt din insula Mauritius.

— Unde-i asta?

— Pe Oceanul Indian, domnule Beaumont, în apropiere de Madagascar.

Ştiam unde era Madagascar, din jocul de Risc[3], şi i-am mărturisit acest lucru, dar după aceea nu mi-a mai trecut prin cap ce i-aş mai putea spune. În cele din urmă a trebuit să storc ceva din mine — orice — pentru a umple tăcerea.

— E drăguț pe-aici. Cu adevărat liniştit, mă înțelegeți. Intim.

[3] Risc — Joc de tactică şi strategie militară. (n. tr.)

— Da, nu mă aşteptasem să mă întâlnesc cu nimeni.

Şi el părea încurcat.

— Am treabă în New York, pe 26 octombrie.

— New York este foarte departe.

— Serios? Cât de departe consideraţi că este?

— Cincizeci de mile. Şaizeci, poate. Aveţi maşină?

— Nu, nu ştiu să conduc, domnule Beaumont. O să iau trenul.

Cea mai apropiată gară era New Canaan, în Connecticut. Am fi putut ajunge acolo cu autostopul în cam o jumătate de zi. Dar peste câteva ore se întuneca.

— Dacă nu aveţi treabă decât pe 26, veţi avea nevoie de un loc unde să vă cazaţi.

— Plănuiesc să îmi iau o cameră la un hotel din Manhattan.

— Asta costă bani.

El a deschis un portofel şi mi-a arătat un teanc de bancnote noi, foşnitoare. Pentru o clipă, am presupus că trebuie să fie contrafăcute; nu îmi dădusem seama că poza lui Ben Franklin trebuie să fie pe orice bancnotă. Cross se uita la mine cu cel mai tâmp zâmbet. Intuiam pur şi simplu că ăia l-ar fi mâncat de viu în New York, şi ar fi scuipat oasele.

— Sunteţi sigur că vreţi să staţi la hotel? am întrebat eu.

El s-a încruntat.

— De ce nu?

— Ascultaţi-mă, aveţi nevoie de un prieten, domnule Cross. Aici, lucrurile stau altfel decât...

decât pe insula dvs. Uneori oamenii fac lucruri urâte, dacă mă înțelegeți. Mai ales în oraş.

El a dat din cap şi şi-a vârât portofelul la loc.

— Sunt conştient de pericole, domnule Beaumont. Am fost antrenat să nu atrag atenția asupra mea. Am echipamentul corespunzător.

Pipăi buzunarul în care se afla camu.

M-am abținut să-i pun în vedere că, în pofida antrenamentului şi a echipamentului, fusese descoperit de un puşti de doisprezece ani.

— Desigur, bineînțeles. Doar... uite, am un loc unde puteți sta, dacă doriți. Nimeni nu va şti.

— Părinții dvs., domnule Beaumont...

— Tatăl meu e în Massachussets până vinerea viitoare. Călătoreşte, face tranzacții cu geamuri. Iar mama nu o să îşi dea seama.

— Cum să nu îşi dea seama că ai invitat un străin în casă?

— Nu în casă, am intervenit. Tata ne-a construit un adăpost de bombe. Vei fi în siguranță acolo, domnule Cross. E locul cel mai sigur pe care îl cunosc.

Îmi amintesc cum Cross a părut că îşi pierde interesul față de mine, față de misiunea lui şi față de întregul secol douăzeci din clipa în care a intrat în adăpost. Şi-a petrecut acolo întreaga zi de duminică, fentând toate încercările mele de a-l scoate afară. Părea neatent, de parcă ar fi ascultat o conversație pe care eu nu o puteam auzi. Când nu era dispus să vorbească, jucam jocuri.

La început, cărți: gin şi şeptic, mai ales. După-amiază, m-am dus până acasă şi am adus tabla de şah şi Monopoly. Cu toate că nu părea să fie deloc atent, m-a bătut de m-a rupt. Nu am avut nicio şansă, în niciunul dintre jocuri. Dar nu chestia asta mă deranja. Eram sigur că acest om venise din viitor, iar eu îmi pierdeam timpul construind hoteluri pe Baltic Avenue!

Lunea era zi de şcoală. Cross va obiecta, credeam eu, împotriva planului meu de a-l încuia şi de a lua cu mine atât cheia mea, cât şi pe a mamei, dar nu a scos niciun cuvânt. I-am spus că era singura modalitate de a mă asigura că mama nu îl prindea întâmplător. În realitate, mă îndoiam că ea ar veni până la adăpost. Se ținuse departe de el, după ce tata i-l arătase; avea aceeaşi lipsă de interes față de războiul nuclear, ca şi pentru SF. Şi cu toate acestea, habar nu aveam ce făcea toată ziua, în timp ce eram plecat. Nu voiam să risc nimic. Şi, în plus, era o metodă bună de a mă asigura că nu eram tras pe sfoară de Cross.

Tata construise acest adăpost în loc să plece în concediu în 1960, anul în care Kennedy îl învinsese pe Nixon. Era subteran, şi se afla la vreo cincizeci de metri depărtare de casă. Nu era nimic special — doar o mică pivniță fără nimic construit deasupra. Intrarea avea un acoperiş de oțel, iar cinci trepte duceau în jos spre o altă uşă de fier. Încăperea era destul de strâmtă; conținea două paturi, o chiuvetă şi o toaletă. Aproape jumătate din spațiu era ocupat de provizii şi echipamente. Nu avea ferestre, şi avea un miros cam închis, dar îmi plăcea la nebunie să

cobor în adăpost şi să îmi imaginez bombele care cădeau pe deasupra.

Când am deschis uşa adăpostului, după ce am revenit luni de la şcoală, Cross zăcea exact aşa cum îl lăsasem în noaptea precedentă, tolănit pe patul cel mare, cu privirea pierdută în gol. Îmi amintesc că mă îngrijorase puţin, crezusem că poate îi era rău. M-am aşezat lângă el, dar el nu mi-a remarcat prezenţa.

— Vă simţiţi bine, domnule Cross? am spus eu. Am adus jocul de Risc.

M-am aşezat alături de el pe pat şi l-am îmboldit cu colţul cutiei, pentru a-l trezi.

— Aţi mâncat?

El s-a ridicat în şezut, a scos capacul cutiei şi a început să citească regulile.

— Preşedintele Kennedy va ţine o cuvântare în faţa naţiunii, a spus el, în această seară la ora şapte.

Pentru o clipă, am crezut că auzisem greşit.

— De unde ştiţi chestia asta?

— Am auzit anunţul noaptea trecută.

Mi-am dat seama că pronunţia lui se îmbunătăţise considerabil: *„anunţ”* avea doar trei silabe.

— Am examinat aparatul de radio.

Am păşit spre radioul aflat pe raftul de lângă chiuvetă. Tata a spus că ar trebui să îl lăsăm deconectat — ceva despre bombele care făceau o supratensiune tranzistorială. Era un Heathkit nou-nouţ, rezistent, cu mai multe benzi de frecvenţă, iar eu îl ajutasem să îl asambleze. Când am apăsat butonul de pornire, am auzit brusc nişte

femei care cântau despre cumpărături: *„Unde valorile cresc, cresc, cresc, / Iar prețurile scad, scad, scad."* L-am oprit din nou.

— Faceți-mi o favoare, vă rog, i-am spus eu. Data viitoare, după ce terminați, puteți scoate chestia asta din priză? Aş putea avea nişte probleme, chiar dacă dvs. nu le veți avea.

M-am aplecat să îl scot rapid din priză.

Când m-am ridicat, el ținea în mână o foaie de hârtie.

— O să am nevoie de câteva obiecte pentru mâine, domnule Beaumont. V-aş fi recunoscător dacă m-ați putea ajuta.

Am aruncat o privire peste listă, fără să înțeleg nimic. Trebuia să o fi bătut la maşină — deşi nu exista nicio maşină de scris în adăpost.

De cumpărat:

– un radio cu tranzistori One General Electric cu căşti
– căşti de rezervă One General Electric
– două baterii de nouă volți Eveready Heavy Duty
– un „New York Times" din 23 octombrie
– harta Rand McNally a oraşului New York şi a împrejurimilor

De procurat monede:

– douăzeci de cinci cenți
– zece de zece cenți
– douăsprezece de douăzeci şi cinci de cenți

Când am ridicat privirea, am remarcat schimbarea care se petrecuse în el. Privirea lui era electrică; părea să îmi facă nervii să pocnească. Îmi dădeam seama că răspunsul meu urma să aibă o importanță crucială.

— Nu înțeleg, am spus eu.

— Există vreo neclaritate?

Am încercat să câştig timp.

— Uitați, o să plătiți aproape dublu dacă vom cumpăra un radio cu tranzistori la Ward's Hollow. Va trebui să îl cumpăr la Village Variety. Aşteptați câteva zile — putem cumpăra unul mult mai ieftin în Stamford.

— Nevoia mea este urgentă.

A întins mâna şi mi-a îndesat ceva în buzunarul cămăşii.

— Sunt sigur că asta vă va acoperi cheltuielile.

Îmi era teamă să mă uit, deşi ştiam ce era acolo. Îmi dăduse o bancnotă de o sută de dolari. Am încercat să i-o arunc înapoi, dar el a făcut un pas lateral, iar bancnota a căzut pe podea între noi.

— Nu pot cheltui banii ăştia.

— Trebuie să învățați să citiți ce scrie pe banii dvs., domnule Beaumont.

A ridicat bancnota şi a adus-o în lumina becului gol agățat de tavan.

— „Această bancnotă este mijlocul legal de plată al tuturor datoriilor publice şi private."

— Nu, nu, nu mă înțelegeți. Un copil ca mine nu poate apărea prin Village Variety cu o sută de marafeți. Domnul Rudowski o s-o sune pe mama.

— Dacă aveți probleme, am să vă susțin eu.

Mi-a întins din nou bancnota.

Dacă nu eram de acord, ar fi plecat şi, mai mult ca sigur, nu s-ar fi întors niciodată. Începeam să mă supăr pe el. Totul ar fi putut fi atât de simplu dacă ar fi recunoscut ceea ce ştiam amândoi că este. Atunci aş fi putut face tot ce îmi cerea cu o conştiință curată. Dar în loc de asta, el îşi păstra toate secretele nepotrivite şi se purta extrem de ciudat. Mă făcea să mă simt murdar, de parcă aş fi ajutat un pervers.

— Care-i treaba? am întrebat eu.

— Nu ştiu ce să vă răspund, domnule Beaumont. Lista este la dumneavoastră. Citiți-o acum şi spuneți-mi cu care articol aveți o problemă.

Am înşfăcat bancnota de o sută de dolari din mâna lui şi am îndesat-o în buzunarul pantalonilor.

— De ce nu aveți încredere în mine?

S-a încordat de parcă l-aş fi lovit.

— V-am lăsat să stați aici. Nu am spus nimănui nimic. Trebuie să îmi *dați ceva,* domnule Cross.

— Ei, bine...

Părea să se simtă stânjenit.

— O să vă rog să păstrați restul.

— Vai, mersi, am pufnit eu dezgustat. Bine, o să cumpăr toate chestiile astea mâine, imediat după ce ies de la şcoală.

După asta, păru să-şi piardă din nou interesul. După ce am deschis tabla de Risc, mi-a arătat unde era insula lui, numai că aceasta nu era pe tablă pentru că era prea mică. Am jucat trei partide şi m-a zdrobit de fiecare dată. Îmi amintesc cum, la finalul ultimului joc, mă uitam neîncrezător la el, care terminase de construit un zid de armate invadatoare

de-a lungul țărmurilor de nord ale Africii. Ultimul meu continent, America de Sud, era condamnat.

— Se pare că o să învingeți din nou, am spus eu.

Am schimbat ultimele cărți pentru armate noi şi am lansat un contraatac final, inutil. După ce am terminat, el a examinat o clipă tabla de joc.

— Cred că Risc nu e o simulare prea bună, domnule Beaumont. Amândoi ar trebui să pierdem pentru că participăm la un asemenea război.

— Asta este o tâmpenie, am spus eu. Nu au cum să piardă ambele părți.

— Ba pot, replică el. Uneori, se întâmplă ca învingătorii să îi invidieze pe cei uciși.

În acea noapte, îmi amintesc că am fost pentru prima oară deranjat de obiceiul mamei de a da răspunsuri televizorului. Şi eu vorbeam cu televizorul. Când Buffalo Bob întreba cât este ceasul, strigam *E vremea pentru Howdy Doody!*[4], ca orice alt copil din America.

— Concetățenii mei, spunea preşedintele Kennedy, nimeni nu poate contesta faptul că ne-am angajat într-un efort dificil şi periculos. (Mi se părea că preşedintele arăta obosit, ca domnul Newell în a treia zi a unei excursii cu corturile) Nimeni nu poate prevedea cu exactitate care va fi cursul

[4] *Howdy Doody* — spectacol de televiziune pentru copii. Buffalo Bob Smith (1917-1998) asigura vocea personajului Howdy Doody, care era o marionetă. Spectacolul a fost transmis în perioada 1947-1960. (n. r.)

evenimentelor, care vor fi costurile, şi care va fi numărul victimelor.

— O, Dumnezeule, a răcnit mama spre el. O să ne omori pe toţi!

În ciuda faptului că se apropia ora ei de culcare şi că răcnea la preşedintele Statelor Unite, mama arăta minunat. Purta o rochie neagră, strălucitoare, şi un şirag de perle. Se îmbrăca întotdeauna frumos seara, indiferent dacă tata era acasă sau nu. Presupun că majoritatea copiilor nu observă cum arată mamele lor, dar toată lumea remarca întotdeauna cât de frumoasă e mama. Şi pentru că şi tata credea acelaşi lucru, mă aliniam şi eu opiniei generale — atâta timp cât nu deschidea gura. Problema era că, în cea mai mare parte a timpului, spusele mamei nu aveau niciun sens. Iar când mă făcea să mă simt stânjenit, frumuseţea ei nu mai conta. Nu îmi doream decât să mă pot furişa pe după canapea.

— *Mamă!*

În timp ce se apleca spre televizor, Martini-ul din paharul ei era aproape să se reverse peste buza paharului.

Preşedintele Kennedy era calm:

— Calea pe care am ales-o pentru prezent e plină de riscuri, ca orice altă cale — dar este una cât se poate de adecvată personalităţii noastre, curajului care ne defineşte pe noi, ca naţiune, şi obligaţiilor pe care le avem faţă de alte ţări din toată lumea. Preţul libertăţii este întotdeauna ridicat — dar americanii l-au plătit de fiecare dată. Şi o cale pe care nu ar

trebui să o alegem niciodată este calea supunerii sau a renunțării.

— Taci din gură! Prostovanule, *încetează cu chestia asta!*

A sărit de pe scaun şi, în clipa aceea, o parte din băutura ei s-a vărsat.

— O, la dracu'!

— Ia-o uşor, mamă.

— Nu înțelegi?

Ea a pus jos paharul şi a smuls un şervețel din cutia de pe măsuța de la capătul canapelei.

— Vrea să înceapă al treilea război mondial!

Şi-a tamponat partea din față a rochiei şi, în clipa aceea, a sunat telefonul. Am ripostat:

— Mamă, nimeni nu-şi doreşte un al treilea război mondial.

Ea m-a ignorat, a trecut valvârtej pe lângă mine şi a ridicat receptorul în timpul celui de-al treilea țârâit.

— O, slavă Domnului, a zis.

Îmi dădeam seama după tonul vocii ei că era tata.

— L-ai auzit?

Îl asculta, muşcându-şi buza.

— Da, dar…

Privindu-i chipul, a început să-mi pară rău că eram în clasa a şasea. Era mai bine să fi fost din nou un copilaş mic şi prost, care crede că adulții ştiu totul. M-am întrebat dacă Cross auzise discursul.

— Nu, nu pot, Dave. Nu.

A acoperit receptorul cu mâna.

— Raymie, opreşte televizorul ăla.

Nu suportam să îmi spună Raymie, de aceea nu am făcut decât să dau sonorul mai încet.

— Trebuie să vii acasă acum, Dave. Nu, *tu* să mă asculți pe mine. Nu vezi că omul ăsta este obsedat? Doar pentru că el are un dinte împotriva lui Castro, asta nu înseamnă că ar trebui lăsat să...

Cu sonorul dat la minimum, Chet Huntley[5] arăta de parcă ar fi ținut un discurs la propria sa înmormântare.

— *Nu* am de gând să mă duc acolo fără tine.

Cred că tata începuse să urle, pentru că mama şi-a îndepărtat receptorul de ureche. A aşteptat ca el să se liniştească, apoi a continuat:

— Şi nici Raymie nu se va duce. Va sta aici, cu mine.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el, am intervenit.

Am sărit de pe canapea. Privirea pe care mi-a aruncat-o m-a făcut să încremenesc pe loc.

— Pentru ce? l-a întrebat ea pe tata. Şi acum o să terminăm această conversație, David, mă auzi?

L-a ascultat pentru o clipă.

— Bine, în regulă, dar să nu îndrăzneşti să închizi.

Mi-a făcut un semn să mă duc până acolo şi mi-a trântit receptorul în mână, de parcă eu aş fi trimis rachetele militare în Cuba. Apoi s-a îndreptat furioasă spre bucătărie.

Aveam atâta nevoie de un adult, încât aproape că am izbucnit în plâns când am auzit vocea tatii.

---

[5] Chester Robert „Chet" Huntley (1922-1974), crainic de televiziune american. (n. r.)

— Ray, mi-a spus el, mama ta este foarte tulburată.

— Da, am răspuns eu.

— Vreau să vin acasă — *voi veni* acasă —, dar nu pot în clipa asta. Dacă mă ridic pur şi simplu şi plec, şi se află, îmi voi pierde locul de muncă.

— Dar, tată...

— Ai grijă de toate până ajung acasă. M-ai înţeles, fiule? Dacă soseşte momentul, totul depinde de tine.

— Da, tată, am şoptit eu.

Am auzit şi ceea ce nu spusese — faptul că nu depindea de *ea*.

— Vreau să te duci în adăpost în seara asta. Aşteaptă până adoarme. Umple boilerele cu apă. Scoate toată benzina din garaj şi depoziteaz-o lângă generator. Apoi, iată lucrul cel mai important. Ţii minte sacii cu orez? Trage-i într-o parte, cu platforma lor mobilă cu tot. Dedesubt o să găseşti o trapă, pe care o descuie cheia de la uşa ecluzei pneumatice. Vei găsi două arme noi de foc şi destulă muniţie. Revolverul este un Magnum .357. Fii foarte atent cu el, Ray, poate face o gaură într-o maşină, dar este greu să ţinteşti cu el. Puşca cu două ţevi este uşor de mânuit, dar trebuie să fii aproape, pentru a putea produce vreun rău. Şi aş vrea să duci acolo şi Gamemaster-ul din debaraua mea, şi .38-ul din sertarul măsuţei mele de toaletă.

Vorbise de parcă nu ar mai fi existat ziua de mâine. Apoi s-a oprit să-şi tragă răsuflarea.

— Astea toate doar aşa, preventiv, da? Voiam doar să fii informat.

Nu fusesem niciodată atât de speriat până acum.

— Ray?

Ar fi trebuit să îi spun atunci despre Cross, dar mama tocmai se strecura în cameră, împleticindu-se.

— Am înțeles, tată, am murmurat eu. Iat-o.

Mama îmi zâmbea. Era un zâmbet strâmb care încerca să pară curajos, dar nu izbutea să simuleze prea bine acest lucru. Avea un pahar nou în mână, iar acesta era plin. A întins mâna după receptor, iar eu i l-am dat.

Îmi amintesc că am aşteptat până aproape de ora zece în acea noapte, citind cu o lanternă pe sub pături. Cei patru fantastici au invadat Latveria pentru a-l apăra pe doctorul Doom; Superman l-a păcălit pe domnul Mxyzptlk să-şi mai rostească o dată numele invers. Când am deschis uşa dormitorului părinților mei, am auzit-o pe mama sforăind. M-a oripilat; nu îmi dădusem seama că femeile pot face chestia asta. M-am gândit să mă strecor înăuntru şi să iau armele, apoi am decis să mă ocup de ele mâine.

M-am furişat până la adăpost, am băgat cheia în încuietoare şi am tras de uşa care dădea spre trepte. Aceasta nu s-a mişcat. Era neverosimil, de aceea am smucit-o cu putere. Uşa de oțel a scos un zăngănit răsunător, dar nu s-a clintit. Aerul devenise înghețat, iar sunetul s-a răspândit prin valurile de ger. Mi-am ținut răsuflarea, ascultându-mi pulsul. Casa a rămas învăluită în întuneric, iar adăpostul tăcut ca o stâncă. După câteva clipe am făcut o

ultimă încercare, înainte să accept ceea ce se întâmplase.

Cross încuiase uşa cu zăvorul, din interior.

M-am întors în camera mea, dar nu am izbutit să adorm. Mă tot duceam la fereastră, să privesc cerul de deasupra New York-ului, aşteptând o sclipire de lumină ucigaşă. Eram absolut convins că oraşul va arde în flăcări termonucleare chiar în noaptea respectivă, iar mama şi cu mine vom muri în chinuri după prea puțin timp, bătând la uşile neclintite de oțel ale adăpostului nostru. Tata îmi dăduse o responsabilitate, iar eu îl lăsasem baltă.

Nu înțelegeam de ce ne încuiase Cross pe dinafară. Dacă ştia că urma să înceapă un război nuclear poate că îşi dorea adăpostul numai pentru el. Dar chestia asta l-ar fi transformat într-un monstru, iar eu nu puteam să-l văd ca pe un monstru. Am încercat să mă conving singur de faptul că adormise şi nu mă auzise la uşă — dar acest lucru nu putea fi adevărat. Şi dacă venise să preîntâmpine războiul? Spusese că are treabă în oraş joi; poate că făcea ceva cu adevărat, dar cu adevărat futuristic acolo jos, o chestie pe care nu putea să mă lase s-o văd. Sau poate că avea alte probleme. Poate că bacteriile noastre din secolul al douăzecilea îl afectaseră, aşa cum îi uciseseră şi pe marțienii lui H.G. Wells.

Cu siguranță că mi-au trecut cel puțin o sută de idei diferite prin minte în acea noapte, printre plimbări până la fereastră şi priviri îndreptate spre ceas. Ultima oră pe care mi-o amintesc este patru şi

un sfert. Am încercat să rămân treaz, să fiu martor la marele final, dar nu am izbutit.

Nu eram mort când m-am trezit a doua zi dimineața, deci a trebuit să mă duc la şcoală. Mama terminase de preparat grişul cu lapte pentru mine, când m-am târât până la masă. Deşi era spirituală şi vioaie, o simțeam că îmi aruncă priviri materne când nu mă uitam la ea. Ştia întotdeauna dacă ceva nu era în regulă. Am încercat să nu îi dezvălui nimic. Nu aveam timp să mă furişez până afară, la adăpost; abia am izbutit să termin micul dejun înainte ca ea să mă târască la autobuz.

Imediat după ce clopoțelul a sunat de intrare, domnişoara Toohey ne-a spus să deschidem *Istoria Statului New York* la Capitolul Şapte, „Resurse şi Produse", şi ne-a cerut să citim în gând. Apoi a părăsit încăperea. Ne-am uitat uluiți unul la celălalt. L-am auzit pe Bobby Coniff mormăind ceva. Cu siguranță era ceva murdar; câțiva puştani au chicotit.

Capitolul Şapte începea cu o hartă cu simboluri ale produselor. Două vaci mititele păşteau în apropiere de Binghamton. Rochester era o barcă de pescuit şi o pereche de ochelari. Elmira era un calculator, Oswego un măr. Pe deasupra cascadei Niagara era desenat un fulger. Tata promisese că ne va duce până acolo într-o bună zi. Aveam senzația bolnăvicioasă că asta nu se va întâmpla niciodată.

Domnişoara Toohey era palidă atunci când a revenit, dar acest lucru nu a împiedicat-o să ne dea un test de ortografie. Am obținut 95 de puncte.

Cuvântul pe care îl scrisesem greşit fusese „enigmă”. La prânz am primit American Chop Suey, o chiflă, o salată, şi un bol cu budincă de caramel. După-amiază am făcut calcule cu zecimale.

Nimeni nu a spus nimic despre sfârşitul lumii.

Am hotărât să cobor din autobuz în Ward’s Hollow, să cumpăr lucrurile pe care le dorea Cross şi să mă prefac că nu ştiam că încuiase uşa adăpostului în noaptea precedentă. Dacă avea să spună ceva despre asta, urma să mă prefac că sunt uimit. Iar dacă nu o făcea... n-aveam nici o idee cum să procedez.

Village Variety se afla lângă Warren’s Esso şi peste drum de oficiul poştal. Odată, acolo fuseseră două magazine diferite sub acelaşi acoperiş, dar după aceea domnul Rudowski cumpărase întreaga clădire şi dărâmase peretele despărţitor. În partea distractivă a magazinului se găseau stilouri, creioane, hârtie, cărţi poştale ilustrate, reviste, cărţi, reviste de benzi desenate şi bomboane. În partea cealaltă nu existau decât articole plictisitoare de menaj şi electrocasnice mici.

Domnul Rudowski vorbea la telefon când am intrat, dar, pe de altă parte, el vorbea întotdeauna la telefon în timp ce lucra. Putea să îţi vândă un ciocan sau un pachet de cartonaşe cu jucători de baseball, să îţi spună o glumă, să te întrebe despre familia ta, să se plângă din cauza vremii şi, în tot acest timp, reuşea să îl înveselească şi pe tipul de la celălalt capăt al firului.

Totuşi, de această dată, când m-a văzut intrând s-a întors cu spatele la mine, trecându-şi firul telefonului peste umăr.

Am traversat rapid magazinul şi am găsit tot ce-şi dorise Cross. A trebuit să suflu praful de pe cutia radioului cu tranzistori, dar bateriile păreau noi. Mai era un singur număr din *New York Times,* iar titlurile primei pagini erau atât de mari, încât te înspăimântau.

SUA IMPUNE ASEDIU MILITAR ASUPRA CUBEI

DUPĂ DESCOPERIREA BAZELOR DE RACHETE NUCLEARE KENNEDY E PREGĂTIT PENTRU CONFRUNTAREA CU UNIUNEA SOVIETICĂ

Navele trebuie oprite * Preşedintele e hotărât * Pregătit să rişte declanşarea războiului.

Mi-am aşezat cumpărăturile pe tejghea, în faţa domnului Rudowski. El şi-a înclinat capul într-o parte, ţinând receptorul telefonului între cap şi umăr, şi a început să îmi înregistreze obiectele în casă. Ziarul era dedesubtul grămezii.

— De când citeşti tu *Times*, Ray?

Domnul Rudowski l-a tastat în casa de marcat, apoi a apăsat butonul „Total".

— Am primit ultimul număr din *Cei patru fantastici.*

Sertarul casei de marcat s-a deschis.

— Poate mâine, am răspuns eu.

— Bine. Doisprezece dolari şi patruzeci şi şapte de cenți.

I-am dat bancnota de o sută de dolari.

— Ce e asta, Ray? s-a holbat la ea şi apoi la mine.

Aveam povestea pregătită.

— I-am primit cadou de ziua mea de la bunica din Detroit. Mi-a spus că pot să îi cheltuiesc pe ce vreau eu, de aceea am hotărât să mă răsfăț, dar voi pune restul în bancă.

— Tu cumperi un radio? De la mine?

— Păi, ştiți... M-am gândit că ar trebui să am unul la mine, cu toate câte se întâmplă.

Timp de o clipă, n-a mai zis nimic. S-a rezumat să scoată un sac de hârtie de sub tejghea şi mi-a băgat lucrurile în el. Avea umerii cocoşați; am presupus că se simțea poate vinovat pentru că mi-a cerut prea mulți bani pentru radio.

— Ar trebui să asculți muzică, Ray, a spus el cu blândețe. Îți place Elvis? Elvis le place tuturor copiilor. Sau poate individul ăla de culoare, ăla care cântă twist?

— Sunt buni... Cred.

— Eşti prea mic pentru a-ți face griji din cauza ştirilor. Mă auzi? Politicienii ăia...

A clătinat din cap.

— Va fi bine, Ray. Ascultă-mă pe mine.

— Bineînțeles, domnule Rudowski. Mă întrebam totuşi dacă mi-ați putea schimba cinci dolari în mărunțiş?

Îl simțeam cum mă priveşte în timp ce îndesam toate aceste obiecte în ghiozdan. Eram sigur că o va suna pe mama, dar nu a făcut-o. Casa noastră era la

vreo cinci kilometri distanță, pe Cobb's Hill. Am parcurs această distanță în patruzeci de minute; un record.

Îmi amintesc că începusem deja să alerg când am văzut luminile intermitente. Maşina poliției lăsase urme de derapaj pe pietrişul aleii din fața casei.

— Unde ai fost? năvăli mama afară din casă, în timp ce traversam pajiştea. Doamne, Raymie, mi s-a făcut rău de grijă.

M-a cuprins în brațe.

— Am coborât din autobuz la Ward's Hollow.

Aproape că mă asfixia; m-am zbătut să mă eliberez.

— Ce s-a întâmplat?

— Acesta e băiatul, doamnă? a spus polițistul venind agale în urma ei.

Avea o pălărie asemănătoare cu cea a Comandantului de Cercetaşi Newell.

— Da, da! O, slavă Domnului, domnule ofițer!

Polițistul m-a mângâiat pe cap de parcă aş fi fost un câine pierdut.

— Ai speriat-o pe mama ta, Ray.

— Raymie, ar fi trebuit să-mi spui.

— Să-mi spună şi mie cineva ce s-a întâmplat! am exclamat eu.

Un al doilea polițist a apărut din spatele casei. L-am privit în timp ce se apropia.

— Nici un semn care să indice existența unui intrus.

El părea plictisit; mie îmi venea să urlu.

— Intrus? am întrebat eu.

— A intrat cu forța în adăpost, spuse mama. Îmi ştia numele.

— Nu există nici un semn care să denote o intrare forțată, zise cel de-al doilea polițist.

L-am văzut cum schimba o privire cu partenerul său.

— Din câte am văzut, nu era nici un deranj.

— N-a avut timp, a răspuns mama. Când l-am văzut în adăpost, am alergat înapoi spre casă şi am luat puşca tatălui tău din dormitor.

Imaginea mamei ținând în mână un .38 m-a îngrozit. Eu aveam o insignă de țintaş profesionist, dar ea nu ştia să facă diferența dintre un trăgaci şi un ciocan.

— Doar nu l-ai împuşcat?

— Nu, a negat ea din cap. A avut suficient timp să plece, dar era în continuare acolo când m-am întors. Atunci mi-a rostit numele.

Niciodată nu am fost atât de furios pe ea, ca acum.

— Tu nu te duci niciodată la adăpost!

Ea avea privirea aceea tulburată pe care o avea întotdeauna seara.

— Nu îmi găseam cheia. A trebuit să o folosesc pe cea pe care o lasă mereu tatăl tău în uşa palierului intermediar.

— Puteți repeta ce a spus, doamnă? Intrusul.

— A spus: „Doamnă Beaumont, nu reprezint niciun pericol pentru dumneavoastră". Iar eu l-am întrebat: „Cine sunteți?" Şi atunci el s-a îndreptat spre mine şi mi s-a părut că spune „Margaret" şi am început să trag.

— Deci l-ai împuşcat!

Cu siguranță că ambii polițişti au auzit panica din vocea mea. Primul m-a întrebat.

— Ştii ceva despre bărbatul ăsta, Ray?

— Nu, eu... eu am fost la şcoală toată ziua, şi apoi m-am oprit pe la Rudowski...

Îmi simțeam ochii arzând. Mă simțeam atât de stânjenit; ştiam că eram pe cale să izbucnesc în plâns în fața lor.

Mama a părut iritată de faptul că polițiştii încetaseră să-i mai acorde atenție.

— Da, am tras *spre* el. De trei sau patru ori, nu ştiu. Cu siguranță că am ratat, pentru că el nu făcea decât să stea acolo şi să se holbeze la mine. A părut că a trecut o veşnicie. Apoi, a trecut pe lângă mine şi a urcat scările, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Şi nu a spus nimic?

— Nici măcar un cuvânt.

— Ei, bine, chestia asta mă depăşeşte, a admis cel de-al doilea polițist. S-au tras patru focuri, dar nu există nicio gaură de glonț în tot adăpostul şi nicio pată de sânge.

— Vă supărați dacă vă adresez o întrebare personală, doamnă Beaumont? a continuat primul polițist.

Ea a roşit.

— Cred că nu.

— Ați băut, doamnă?

— A, asta era?

Părea uşurată.

— Nu. Adică... vreau să spun că după ce v-am sunat mi-am turnat un păhărel. Doar pentru a-mi

linişti nervii. Eram atât de îngrijorată pentru că fiul meu întârzia atât de mult şi... Raymie, care este problema?

Mă simțeam atât de mic. Lacrimile îmi şiroiau pe față.

După plecarea polițiştilor, îmi amintesc că mama a copt nişte negrese, în timp ce eu mă uitam la *Superman.* Aş fi vrut să ies din casă şi să îl caut pe Cross, dar soarele apunea deja, şi nu puteam găsi nicio scuză pentru a da o raită pe afară, prin întuneric. În plus, ce sens ar fi avut? El plecase, alungat de mama. Avusesem o şansă să ajut un om din viitor să schimbe istoria, poate să prevină cel de-al treilea război mondial, şi o irosisem. Viața mea era o ruină.

Nu îmi era foame în seara aceea, nu voiam nici negrese, nici spaghete, nimic, dar mama a scos un sunet care semăna cu un cloncănit, pentru că împingeam mâncarea de colo până colo prin farfurie, astfel că am luat câteva îmbucături doar pentru a o face să tacă. Eram surprins cât de uşor îmi era să o urăsc, şi cât de plăcut era acest sentiment. Bineînțeles, atunci nu-şi dădea seama, dar dimineața ar fi observat dacă nu eram atent. După cină s-a uitat la ştiri, iar eu am urcat la mine în cameră să citesc. Mi-am înfăşurat o pernă în jurul capului când am auzit-o țipând la David Brinkley[6].

[6] David McClure Brinkley (1920-2003), crainic de televiziune american. (n. r.)

Am stins lumina la opt şi jumătate, dar nu puteam să adorm. Ea a urcat în camera ei puțin după aceea.

— Domnule Beaumont?

Probabil că ațipisem, dar mi-am revenit pe loc când i-am auzit vocea.

— Dumneavoastră sunteți, domnule Cross? m-am uitat eu atent prin întuneric. Am cumpărat obiectele pe care le doreați.

Camera se umpluse de o duhoare îngrozitoare, ca atunci când mama conducea cu frâna de mână trasă.

— Domnule Beaumont, spuse el, sunt defect.

M-am strecurat jos din pat, am traversat pe pipăite camera întunecată, am încuiat uşa şi am aprins lumina.

— Aoleu!

Era prăbuşit peste biroul meu, ca un coşmar. Îmi amintesc că m-am gândit atunci că Cross nu era o făptură umană, că poate nici măcar nu era viu. Proporțiile lui erau bizare; o ureche, un umăr şi ambele picioare erau deformate de parcă s-ar fi topit. Valuri subțiri de fum ieşeau din el, încolăcindu-se; ele miroseau atât de oribil. Pielea lui devenise groasă şi strălucitoare; la fel şi costumul lui de afaceri. Mă întrebasem de ce nu îşi scotea niciodată costumul de afaceri, şi uite că găsisem răspunsul. Hainele lui erau *parte componentă* din el. Degetele din mijloc ale mâinii lui drepte se zbăteau spasmodic, izbindu-se de palmă.

— Domnule Beaumont, a spus el. După calculele mele, aveți o şansă din 10^{16}.

— O şansă din ce? am întrebat eu. Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră?

— Ascultați-mă cu cea mai mare atenție, domnule Beaumont. Distrugerea mea este o nenorocire pentru istorie. Acum, dumneavoastră va trebui să modificați probabilitățile liniei temporale.

— Nu înțeleg.

— Guvernul dumneavoastră supraestimează cu mult potențialul nuclear al Uniunii Sovietice. Dacă inițiați o primă lovitură, Statele Unite vor obține o victorie zdrobitoare.

— Ştie preşedintele chestia asta? Trebuie să-i spunem.

— John Kennedy nu va primi prea bine o astfel de informație. Dacă va începe acest război, va fi responsabil de moartea a zeci de milioane de ruşi şi americani. Dar el nu îşi dă seama de viitorul cursei înarmărilor. Războiul trebuie să aibă loc acum, pentru că cei care vor veni după aceea vor construi şi vor construi până când vor controla arsenale care pot distruge lumea de mai multe ori la rând. Oamenii nu sunt în stare să se gândească pe termen lung la asemenea arme înfricoşătoare. Ei se vor sătura de ideea sfârşitului lumii şi vor deveni indiferenți la ea. Construcția va încetini, dar nu se va opri, iar ei se vor felicita în sinea lor pentru că au supraviețuit. Dar vor fi în continuare prea multe arme, iar acestea nu pleacă nicăieri. Cel de-al Treilea Război Mondial va veni ca o surpriză. Primul Război a fost supranumit cel care va încheia toate războaiele. Cel de-al Treilea e singurul război care să poată face asta, domnule Beaumont, pentru că el va

rade tot. Istoria se încheie în 2009. Mă înțelegeți? Peste un an, nu va mai exista viață. Totul va fi mort, iar pământul va fi o stâncă fierbinte, despuiată.

— Dar dumneavoastră...?

— Eu nu sunt nimic, sunt *un produs*. Domnule Beaumont, vă rog mult, şansele sunt de 1 din 10^{16}, a spus el. Ştiți cât de improbabilă este chestia asta?

Râsul lui răsuna ca un sughiț.

— Dar, pentru acele câteva posibilități atât de valoroase, trebuie să continuăm. Există un bărbat în New York, un politician. Dacă el va muri joi noaptea, acest lucru va crea un incident care va forța mâna lui Kennedy.

— Va muri?

Timp de mai multe zile, îmi dorisem cu disperare ca el să vorbească, iar acum tot ce voiam era să o rup la fugă.

— Vreți să omorâți pe cineva?

— Lumea ar putea supraviețui unui Al Treilea Război Mondial care ar începe vineri, 22 octombrie 1962.

— Şi ce va fi cu mine? Cu părinții mei? *Noi* am supraviețui?

— Nu am acces la acel şir al evenimentelor. Nu am un răspuns sigur pentru dumneavoastră. Vă rog, domnule Beaumont, acest politician va muri de atac de cord în mai puțin de trei ani. Nu va aduce nicio contribuție însemnată pentru istorie şi, cu toate acestea, asasinarea lui ar putea salva lumea.

— Şi ce vreți de la mine?

Dar ghicisem deja.

— El va ține un discurs extrem de elocvent la sediul Națiunilor Unite, vineri seara. Apoi va cina cu prietena lui, Ruth Fields. În jurul orei zece se va întoarce la reşedința lui, la Turnurile Waldorf. Nu la Hotelul Waldorf Astoria, ci la Turnuri. Va lua liftul până la Apartamentul 42A. El este Ambasadorul Americii la ONU. Se numeşte Adlai Stevenson.

— Încetează! Nu mai scoate niciun cuvânt!

Când a oftat, a expirat un nor de aburi cu miros usturător.

— Mi-am bazat calculele probabilităților temporale pe două puncte faptice, domnule Beaumont, pe care le-am descoperit în adăpostul dumneavoastră de bombe. Primul este revolverul Magnum .357, situat sub o platformă mobilă cu saci de orez. Sunt sigur că ştiți de această armă, nu?

— Da, am şoptit eu.

— Al doilea este dat de colecția de reviste de sub patul dumneavoastră de campanie. S-ar zice că aveți un interes pronunțat pentru ce va să vină, domnule Beaumont, şi acest lucru v-ar putea dărui curajul de care veți avea nevoie pentru a întoarce această probabilitate temporală de la dezastru. Ar trebui să aflați că nu există *un singur* viitor. Există un număr infinit de versiuni ale viitorului, în care sunt exprimate toate posibilitățile; un număr infinit de Raymond Beaumont.

— Domnule Cross, eu nu pot...

— Poate că nu, a ripostat el, dar cred că o altă variantă a dumneavoastră poate.

— Nu mă înțelegeți...

Am văzut oripilat cum un furuncul i s-a umflat pe o parte a feței şi a pocnit, lăsând să iasă un val sinistru de abur gălbui.

— Ce se întâmplă?

— *O, futu-i.*

Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a rostit.

S-a prăbuşit pe podea — sau poate că nu era decât un corp în clipa respectivă. Mai multe valuri de abur s-au format şi au țâşnit din el. Am deschis toate ferestrele camerei mele, am scos ventilatorul din debara, şi tot nu îmi vine să cred că duhoarea nu a trezit-o pe mama. În decursul următoarelor câteva ore s-a vaporizat, nu ştiu cum.

După ce s-a terminat, nu a mai rămas decât o pată lipicioasă, întunecată, pe podea, de mărimea pernei mele. Am mutat covoraşul cel mic dintr-un capăt al camerei în celălalt, s-o acopăr. Nu aveam nimic care să demonstreze existența lui Cross, cu excepția unui radio cu tranzistori, a două baterii, a unor căşti, şi a optzeci şi şapte de dolari şi cincizeci şi trei de cenți în mărunțiş.

Poate că aş fi procedat altfel dacă nu aş fi avut o zi de gândire. Nu îmi amintesc cum am ajuns miercuri la şcoală, cu cine am vorbit, ce am mâncat. Mă străduiam cu disperare să îmi dau seama ce ar trebui să fac şi cum anume. Nu aveam cui să mă adresez pentru răspunsuri, nici domnişoarei Toohey, nici părinților mei, nici Bibliei sau *Manualului Cercetaşilor* şi, evident, nici revistei *Galaxy*. Orice aş fi făcut, decizia trebuia să fie a mea.

Am urmărit ştirile împreună cu mama în seara respectivă. Preşedintele Kennedy anunțase stare de alertă de nivel maxim pentru armată. Conform anumitor rapoarte, câteva nave ruseşti părăsiseră Cuba; altele îşi continuaseră itinerariile. Tata ne-a sunat şi ne-a spus că i se scurtase călătoria şi va ajunge acasă a doua zi. Dar era prea târziu.

M-am ascuns pe după zidul de piatră când a sosit autobuzul, joi dimineață. Doamna Johnson a claxonat de câteva ori, apoi s-a îndepărtat. Am pornit spre New Canaan, cu ghiozdanul în spate. În el aveam radioul, bateriile, monedele, harta oraşului New York şi revolverul .357. Restul banilor lui Cross îi țineam în portofel.

Mi-a luat mai mult de cinci ore să ajung la gară. Mă aşteptasem să fiu speriat, dar în tot acest timp m-am simțit uşor ca aerul. M-am tot gândit la ceea ce îmi spusese Cross despre viitor şi despre faptul că nu eram decât unul dintre milioanele şi milioanele de Raymond Beaumont. Majoritatea lor erau la şcoală, făcând schemele propozițiilor şi privind-o pe domnişoara Toohey cum îşi roade unghiile. Eu eram cel special, cel care intra în istorie. Era minunat. Am prins trenul de 2.38, l-am schimbat la Stamford şi am ajuns la Grand Central puțin după ora patru. Aveam şase ore. Mi-am cumpărat un covrig fierbinte şi o Coca Cola, şi am încercat să mă hotărăsc unde să mă duc. Nu puteam să stau în holul hotelului în tot acest timp; m-am gândit că acest lucru ar atrage prea mult atenția. Am decis să urc până pe acoperişul lui Empire State Building. M-am plimbat agale pe Park Avenue şi am încercat să ignor toate

fantomele pe care urma să le fac. În holul lui Empire State Building m-am folosit de mărunțișul lui Cross pentru a suna acasă.

— Alo?

Nu mă aşteptasem să răspundă tata. I-aş fi închis dacă nu aş fi ştiut că poate vorbeam cu el pentru ultima oară.

— Tată, sunt Ray. Sunt în siguranță. Nu te îngrijora în privința mea.

— Ray, unde eşti?

— Nu pot să vorbesc. Sunt în siguranță, dar nu voi ajunge acasă în noaptea asta. Nu îți face griji.

— Ray!

Era disperat.

— Ce se întâmplă?

— Îmi pare rău.

— Ray!

Am închis; trebuia să o fac.

— Te iubesc, i-am mărturisit tonului de apel.

Îmi puteam imagina expresia de pe chipul tatei, în timp ce-i va povesti mamei ce spusesem. În cele din urmă, se vor certa în privința asta. El va începe să urle; ea va izbucni în plâns. În timp ce urcam cu liftul m-am înfuriat pe ei. Nu el ar fi trebuit să ridice receptorul. Ar fi trebuit ca ei să mă protejeze de Cross şi de viitorul din care venea el. Eram în clasa a şasea şi nu ar fi trebuit să trec prin aşa ceva.

Platforma de observație era aproape goală. Am ocolit-o în întregime, privind orașul care se întindea la picioarele mele în toate direcțiile. Începea să se întunece; clădirile erau ca nişte umbre în lumina din ce în ce mai palidă. Nu mă mai simțeam ca Ray

Beaumont; el era identitatea mea secretă. Eram super-eroul Bomb Boy; aveam puterea de a aduce războiul nuclear. Oriunde îmi ațintеam privirea cumplită maşinile se topeau, iar oamenii erau învăluiți în flăcări.

Iar mie îmi plăcea nespus.

Era întuneric când am coborât de pe Empire State Building. Am cumpărat o pizza cu cârnați şi o Coca Cola pe Strada 47. În timp ce mâncam, mi-am pus căştile şi am început să ascult radioul. Am căutat după ştiri. Un crainic spunea că discuția era încă în toi, la Consiliul de Apărare. Ambasadorul nostru îi punea întrebări Ambasadorului Zorin. Am rămas pe acel post pentru un timp, sperând să îi aud vocea. Desigur, ştiam cum arăta. Adlai Stevenson candidase de câteva ori la preşedinție, pe când eram eu mic. Dar nu îmi aminteam vocea lui. Ar fi putut să mi se adreseze, să mă întrebe ce căutam în hotelul lui; voiam să fiu pregătit pentru chestia asta.

Am ajuns la Turnurile Waldorf în jurul orei nouă. Mi-am ales un scaun pluşat şi îmbrăcat în catifea, care avea vedere directă spre zona liftului, şi am rămas acolo timp de vreo zece minute. Nimeni nu părea să mă bage în seamă şi, cu toate acestea, îmi era greu să stau liniştit. M-am ridicat în picioare şi m-am dus până la baie. Mi-am pus ghiozdanul într-o boxă, am închis uşa, şi am scos .357-le. Am țintit spre veceu. Arma era grea şi îmi dădeam seama că împuşcătura ar fi reprezentat un şoc destul de violent. Poate ar fi trebuit să o țin cu ambele mâini. Am blocat trăgaciul, am pus-o înapoi în ghiozdan şi am tras apa.

Când am ieşit de la toaletă încetasem să cred că voi împuşca pe cineva, că voi fi vreodată în stare să fac asta. Dar trebuia să aflu, de dragul lui Cross. Dacă chiar îmi fusese scris să salvez lumea, trebuia să fiu la locul potrivit în momentul potrivit. M-am întors la scaunul meu, m-am uitat la ceasul de mână. Era ora nouă şi douăzeci de minute.

Am început să mă gândesc la cel care va apăsa pe trăgaci, la Ray cel neverosimil. Care era diferența? Oare el citise vreo poveste în *Galaxy* care mie îmi scăpase? Oare era vreo problemă cu mama? Sau cu tata? Poate el ortografia corect cuvântul „enigmă"; poate Cross apăruse în alte treizeci de secunde ale evoluției lui temporale. Sau poate că el era, pur şi simplu, cea mai bună variantă a mea.

Eram tare obosit după toate astea. Cu siguranță străbătusem mai mult de cincizeci de kilometri de dimineață până în acel moment şi nu dormisem prea bine de mai multe zile. În hol era cald. Oamenii râdeau şi şuşoteau. Uşile liftului scoteau un clinchet delicat. Am încercat să stau treaz şi să înfrunt istoria, dar nu am reuşit. Eram Raymond Beaumont, dar nu eram decât un puşti de doisprezece ani.

Îmi amintesc că portarul m-a trezit la ora unsprezece. Tata venise cu maşina până în oraş, să mă ia. Când am ajuns acasă, mama era deja în adăpost.

Numai că Al Treilea Război Mondial nu a început în acea noapte. Nici în următoarea.

Am pierdut dreptul de a mă uita la televizor timp de o lună.

Pentru majoritatea oamenilor de vârsta mea, cea mai cumplită amintire a copilăriei lor este aceea de la 22 noiembrie 1963[7]. Dar data pe care mi-o amintesc eu este 14 iulie 1965, când Adlai Stevenson s-a prăbuşit mort în urma unui atac de cord, la Londra.

Am încercat să fac tot ce am putut, să mă revanşez pentru ceea ce nu am izbutit să duc la bun sfârşit în acea noapte. Am muncit pentru Cauză oriunde am putut. Sunt membru al Campaniei pentru Dezarmare Nucleară, al Comitetului pentru o Politică Nucleară Sănătoasă, şi al Prietenilor Pământului, şi am susținut activ mișcarea pentru renunțarea la arme nucleare. Cred că Partidul Ecologist (www.greens.org) este singura organizație politică demnă de votul dumneavoastră. Nu ştiu dacă toate acestea vor schimba predicțiile sumbre ale lui Cross; e posibil să supraviețuim în alte câteva linii temporale.

Când eram copil nu mă deranja singurătatea. Acum este insuportabilă, dat fiind că ştiu ceea ce ştiu. O, am o mulțime de prieteni, toți sunt nişte oameni minunați, dar cei care mă cunosc spun că există o parte din mine pe care o țin ascunsă pentru totdeauna. Au dreptate. Nu cred că voi putea vreodată să povestesc cuiva ce s-a întâmplat cu Cross şi ce n-am făcut în acea noapte. Nu ar fi corect față de ei.

---

[7] 22 noiembrie 1963 — data asasinării preşedintelui Kennedy. (n. tr.)

În plus, orice s-ar întâmpla, există toate şansele să fie din vina mea.